Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta piecu tiesnešu sastāvā)

2026. gada 22. aprīlī*

Konkurence – Aizliegta vienošanās – Dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana – Enerģijas dzērienu nozare – Komisijas uzdota pārbaude – Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 4. punkts – Pārbaudes turpināšana Komisijas telpās – Komisijas atteikums atlīdzināt daļu no šīs pārbaudes izrietošo izmaksu – Jēdziens "papildu izmaksas, kas radušās vienīgi tāpēc, ka pārbaude turpināta Komisijas telpās"

Lietā T-682/24

Red Bull GmbH, Fušlamzē [*Fuschl am See*] (Austrija),

Red Bull France SASU, Parīze (Francija),

Red Bull Nederland BV, Sūsterberga [*Soesterberg*] (Nīderlande),

ko pārstāv *H. Wollmann*, *F. Urlesberger*, *J. Schindler*, *F. Dethmers* un *A. Visontai-Knor*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *T. Franchoo*, *M. Jakobs* un I. Naglis, pārstāvji,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta piecu tiesnešu sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*], M. Kančeva [*M. Kancheva*] (referente), E. Tiši-Fislbergere [*E. Tichy-Fisslberger*] un F. Bestanjo [*F. Bestagno*],

sekretāre: S. Junda [*S. Jund*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2026. gada 20. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītājas – *Red Bull GmbH* un tās meitasuzņēmumi *Red Bull France SASU* un *Red Bull Nederland BV* – lūdz atcelt Eiropas Komisijas 2024. gada 23. oktobra lēmumu (lieta AT.40819), ar kuru pēdējā minētā daļēji atteicās atlīdzināt papildu izmaksas, kuras, kā tās uzskata, tām radušās pārbaudes, kura noteikta, pamatojoties uz Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. panta 4. punktu, turpināšanas Komisijas telpās Briselē (Beļģija) dēļ (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 *Red Bull France SASU* un *Red Bull Nederland BV* ir *Red Bull GmbH* meitasuzņēmumi. Šīs trīs sabiedrības ietilpst *Red Bull* grupā (turpmāk tekstā – "*Red Bull*") un darbojas enerģijas dzērienu ražošanas nozarē, kurus tās tirgo Eiropas Savienībā un Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ), tostarp ar tādu pašu preču zīmi kā šī grupa.

Strīdīgā pārbaude

3 Ar 2023. gada 8. marta lēmumu Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, uzdeva veikt pārbaudi, kas notika no 2023. gada 20. līdz 24. martam prasītāju telpās Fušlamzē [*Fuschl am See*] (Austrija), Parīzē (Francija) un Amsterdamā (Nīderlande).

4 Pārbaudes prasītāju telpās noslēguma sanāksmē, kas notika 2023. gada 24. martā Fušlamzē, Komisija informēja *Red Bull* pārstāvjus par pārbaudes turpināšanu tās telpās Briselē, lai pārbaudītu nokopētos dokumentus un papildu datus, kas prasītājām bija jāiesniedz vēlāk.

5 Pārbaude turpinājās Komisijas telpās Briselē no 2023. gada 14. līdz 20. jūnijam un no 2023. gada 29. augusta līdz 29. septembrim.

Sarakste starp lietas dalībniekiem pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas

6 Ar 2024. gada 25. janvāra vēstuli Komisija informēja prasītājas par iespēju iesniegt pamatotu pieprasījumu atlīdzināt papildu izmaksas, kas radušās, turpinot pārbaudi Komisijas telpās Briselē. Šai vēstulei bija pievienots dokuments ar nosaukumu "Papildu izmaksu atlīdzināšanas principi gadījumā, ja pārbaude turpinās Komisijas telpās".

7 2024. gada 25. aprīlī prasītājas iesniedza Komisijai lūgumu atlīdzināt papildu izmaksas, kas izriet no pārbaudes turpināšanas tās telpās Briselē. Ar šo pieteikumu prasītājas lūdza atlīdzināt ceļa un izmitināšanas izdevumus saviem darbiniekiem un advokātiem, kas atrodas Briselē, šiem darbiniekiem samaksāto dienas naudu, kā arī visus viņu advokātu honorārus, tostarp tos, par kuriem rēķinus bija izrakstījis otrs birojs, kas bija pilnvarots papildus Austrijas birojam, kurš viņus pārstāvēja parasti.

8 Pēc tam – līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai – risinājās plaša sarakste starp prasītājām un Komisiju.

Apstrīdētais lēmums

9 2024. gada 23. oktobrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

10 Apstrīdētajā lēmumā Komisija vispirms atgādināja savu nostāju, atsaukdamās uz dažām no savām iepriekšējām vēstulēm, proti, ka tai ir pienākums atlīdzināt tikai tās papildu izmaksas, kas pārbaudāmajam uzņēmumam radušās vienīgi tādēļ, ka pārbaude tika turpināta Komisijas telpās, tādējādi izslēdzot izmaksas, kas būtu radušās jebkurā gadījumā, ja pārbaude būtu turpinājusies šī uzņēmuma telpās, kā, piemēram, advokāta honorāri. Komisija piebilda, ka šī nostāja atbilst pieejai, kas izriet no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571, 90. punkts).

11 Konkrētāk attiecībā uz advokāta honorāriem Komisija, atsaucoties uz dažām no savām iepriekšējām vēstulēm, atgādināja, ka 2023. gada marta pārbaudē [uzņēmuma] telpās *Red Bull* pastāvīgi izmantoja advokātu palīdzību, un līdz ar to advokāta izdevumi, kas radušies saistībā ar pārbaudes turpināšanu Briselē, nav uzskatāmi par atlīdzināmām papildu izmaksām. Komisija arī norādīja, ka dažās no savām vēstulēm prasītājas pašas ir atzinušas, ka, ja pārbaude būtu turpinājusies to telpās, tās būtu vērsušās pie advokātiem. Līdz ar to Komisija nolēma neatlīdzināt *Red Bull* pieprasītos advokāta honorārus.

12 Visbeidzot, attiecībā uz citām izmaksām Komisija norādīja, ka tā piekrīt atlīdzināt visas pieprasītās izmaksas, pamatojoties uz summām, ko *Red Bull* bija paziņojusi *Excel* tabulā, kura pievienota vienai no tās iepriekšējām vēstulēm.

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai pilnībā atlīdzināt pieprasītās izmaksas;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

15 Vispirms ir jāizvērtē prasījumu otrā daļa, kuras mērķis ir panākt, lai Vispārējā tiesa piespriestu Komisijai pilnībā atlīdzināt prasītāju pieprasītās izmaksas, un pēc tam pirmais prasījums atcelt apstrīdēto lēmumu.

Par otro prasījumu, ar kuru tiek lūgts piespriest Komisijai pilnībā atlīdzināt prasītāju pieprasītās izmaksas

16 Ar otro prasījumu prasītājas lūdz Vispārējo tiesu piespriest Komisijai pilnībā atlīdzināt prasītāju pieprasītās izmaksas.

17 Jākonstatē, ka šādas prasības mērķis būtībā ir panākt, lai Vispārējā tiesa Komisijai dotu norādījumus, uzliekot tai pienākumu atlīdzināt prasītājām visas prasītāju pieprasītās izmaksas.

18 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, veicot tiesiskuma kontroli atbilstoši LESD 263. pantam, Vispārējai tiesai nav kompetences dot norādījumus Savienības iestādēm un struktūrām (skat. spriedumu, 2024. gada 14. marts, *D & A Pharma*/Komisija un *EMA*, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 160. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Tādējādi otrā prasījumu daļa ir jānoraida kompetences neesības dēļ.

Par pirmo prasījumu daļu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu

20 Prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pamatojumam prasītājas izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Komisijas atteikuma pilnībā atlīdzināt izdevumus, ko tās pieprasījušas tāpēc, ka pārbaudes turpināšana Komisijas telpās Briselē esot bijusi nesamērīga, otrais – uz pamatojuma neesību, trešais – uz tiesību kļūdu, interpretējot jēdzienu "papildu izmaksas", kas radušās, turpinot pārbaudi Komisijas telpās Briselē 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans* /Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) izpratnē, un kļūdu to faktu vērtējumā, kuru dēļ tika atteikts pilnībā atlīdzināt advokāta honorārus, un ceturtais – uz viņu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

21 Vispirms jānorāda, ka, lai gan apstrīdētajā lēmumā Komisija atteicās atlīdzināt prasītājām pieprasītos advokāta honorārus, tā tomēr piekrita samaksāt visus pārējos izdevumus, kurus atlīdzināt bija prasīts *Red Bull* nosūtītajā *Excel* tabulā, proti, Briselē klātesošo darbinieku un advokātu ceļa un izmitināšanas izdevumus, kā arī dienas naudu, kas šai grupai bija jāizmaksā šiem darbiniekiem (skat. šā sprieduma 12. punktu). No tā izriet, ka apstrīdētais lēmums vismaz daļēji ir labvēlīgs prasītājām.

22 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziskas vai juridiskas personas celta atcelšanas prasība ir pieņemama vienīgi tad, ja šai personai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka šā akta atcelšana pati par sevi var radīt tiesiskas sekas un ka tādējādi prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis. Tātad interese celt prasību ir būtisks un galvenais jebkuras prasības nosacījums (skat. spriedumu, 2023. gada 15. jūnijs, *Shindler* u.c./Padome, C-501/21 P, EU:C:2023:480, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Iztaujātas tiesas sēdē par to interesi celt prasību attiecībā uz prasījumu pirmo daļu, prasītājas vispirms būtībā apgalvoja, ka minētā prasījumu daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tās lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu tikai tajā daļā, kurā Komisija bija atteikusies tām atlīdzināt pieprasītos advokāta honorārus, bet pēc tam laboja šādu apgalvojumu, precizēdamas, ka tās, tieši pretēji, lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu pilnībā, tostarp daļā, kurā Komisija bija piekritusi tām atlīdzināt citus izdevumus, kas nav advokāta honorāri.

24 Ņemot vērā šīs lietas apstākļus, Vispārējā tiesa uzskata, ka tai pēc savas ierosmes ir jāizvirza jautājums par prasītāju intereses celt prasību pastāvēšanu attiecībā uz to prasību atcelt apstrīdēto lēmumu kopumā. Jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana, ciktāl Komisija ir piekritusi atlīdzināt prasītājām citus izdevumus, kas nav advokāta honorāri (skat. šā sprieduma 21. punktu), tām nevar nodrošināt tādu labumu, kas varētu pamatot interesi celt prasību iepriekš 22. punktā minētās judikatūras izpratnē.

25 No tā izriet, ka prasība ir jānoraida kā daļēji nepieņemama, ciktāl tā vērsta uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ciktāl Komisija ir piekritusi atlīdzināt prasītājām citus izdevumus, kas nav advokāta honorāri.

26 Attiecībā uz pirmā prasījuma pārējo daļu Vispārējā tiesa vispirms izvērtēs prasītāju izvirzīto ceturto pamatu, pēc tam otro pamatu un, visbeidzot, pirmo un trešo pamatu.

Par ceturto pamatu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

27 Ceturtā pamata pamatojumam prasītājas izvirza trīs iebildumus.

28 Pirmām kārtām, prasītājas apgalvo, ka uzņēmums savu aizstāvību var organizēt pats. Tās atgādina, ka no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 6. panta 3. punkta c) apakšpunkta izriet, ka ikvienam apsūdzētajam ir tiesības sevi aizstāvēt pašam vai saņemt paša izvēlēta aizstāvja palīdzību. Prasītājas no tā secina, ka lemt par to, kas uzņēmumam ir vai nav nepieciešams savai aizstāvībai, nav Komisijas ziņā. Tās apgalvo, ka saistībā ar pārbaudes turpināšanos Komisijas telpās Briselē tās bija spiestas pilnvarot otru advokātu biroju. Prasītājas uzskata, ka Komisija, pieņemdama šauru izpratni par savu pienākumu atlīdzināt papildu izmaksas, esot noteikusi to aizstāvības līdzekļu raksturu un apjomu, kurus var izvēlēties attiecīgais uzņēmums. Atsacīdamās atlīdzināt advokāta honorārus, kas radušies saistībā ar pārbaudes turpināšanos Briselē, Komisija tādējādi esot ierobežojusi viņu brīvību izvēlēties aizstāvības līdzekļus, ko tās uzskata par nepieciešamiem un piemērotiem.

29 Otrām kārtām, prasītājas apgalvo, ka "Eiropas Savienības budžeta tiesības" tām nav piemērojamas, un līdz ar to Komisija nevarēja uz tām atsaukties, lai noteiktu to aizstāvības izdevumu saprātīgumu, kurus tās prasa atlīdzināt.

30 Trešām kārtām, prasītājas sūdzas par to, ka Komisija pierādījumu iegūšanā ir piemērojusi – kā tiek apgalvots – nesamērīgas prasības attiecībā uz to papildu izmaksu noteikšanu, kuras radušās, turpinot pārbaudi tās telpās Briselē. Lai pierādītu, ka četri *Red Bull* darbinieki, kuri pārbaudes turpināšanas laikā bija klātesoši Briselē, bet nebija ieradušies Komisijas telpās, faktiski piedalījās pārbaudē, šī iestāde esot pieprasījusi ar zvērestu apstiprinātus paziņojumus, kuros šīm personām bija jāapstiprina dalība pārbaudē. Ņemot vērā iespējamās krimināltiesiskās sekas tādu, ar zvērestu apstiprinātu, paziņojumu gadījumā, kas neatbilst patiesībai, prasītājas pārmet Komisijai, ka tā ir pieprasījusi tik augstu pierādīšanas standartu.

31 Komisija apstrīd prasītāju argumentus un apgalvo, ka pirmais iebildums nav pamatots, otrais iebildums ir neefektīvs un trešais iebildums ir neefektīvs un nepieņemams.

32 Pirmām kārtām, attiecībā uz apgalvoto prasītāju brīvības izvēlēties aizstāvības līdzekļus aizskārumu jākonstatē, ka, pārbaudei turpinoties Komisijas telpās Briselē, prasītājām faktiski nekādi netika liegts brīvi organizēt savu aizstāvību.

33 No dokumentiem, ko prasītājas ir iesniegušas šīs tiesvedības ietvaros, izriet, ka prasītājas izvēlējās, ka Briselē tām palīdz kāda Austrijas biroja advokāte, kura tām parasti sniedz palīdzību un kura bija piedalījusies arī pārbaudē prasītāju telpās Fušlamzē, viens vai vairāki otrā biroja advokāti atkarībā no attiecīgā laikposma un dažas dienas – vairāki to darbinieki. Turklāt jākonstatē, ka, pretēji prasītāju apgalvojumiem, tās nebija spiestas pilnvarot otru advokātu biroju, lai tas pārstāvētu prasītājas, pārbaudei turpinoties Komisijas telpās Briselē. Patiesībā prasītājas pašas nolēma pilnvarot šo biroju savu apsvērumu dēļ.

34 No iepriekš minētā izriet, ka, pretēji prasītāju apgalvojumiem, tās varēja brīvi organizēt savu aizstāvību – bez Komisijas iejaukšanās šajā organizācijā –, un ar to pietiek, lai ceturtā pamata pirmo iebildumu noraidītu kā nepamatotu.

35 Otrām kārtām, attiecībā uz to, ka Komisija prasītājām esot piemērojusi "Savienības budžeta tiesības", vispirms jākonstatē, ka, pat ja prasītājas savā prasības pieteikumā atsaucas uz "aizstāvības izmaksām", kas tām radušās, šis iebildums patiesībā neattiecas uz advokāta honorāriem, kuru atlīdzināšana apstrīdētajā lēmumā ir atteikta. Proti, no sarakstes starp lietas dalībniekiem, kas notika pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un ko prasītājas iesniedza šajā tiesvedībā, izriet, ka, lai gan Komisija ir atsaukusies uz "Savienības budžeta tiesībām" un tās ir arī piemērojusi, tas tā ir tikai attiecībā uz ceļa izdevumiem, izmitināšanas izdevumiem un vienotas likmes maksājumiem, kuru atlīdzināšana tika akceptēta, bet ne attiecībā uz advokāta honorāriem.

36 No tā izriet, ka šis iebildums būtībā ir vērsts pret apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir akceptēts prasītājām atlīdzināt citus izdevumus, kas nav advokāta honorāri, un līdz ar to tas ir nepieņemams šā sprieduma 21.–25. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.

37 Trešām kārtām, attiecībā uz to, ka Komisija prasītājām esot noteikusi nesamērīgas prasības pierādījumu iegūšanā saistībā ar radušos izmaksu noteikšanu, vispirms jākonstatē, ka arī šis iebildums neattiecas uz advokāta honorāriem, kuru atlīdzināšana tika atteikta apstrīdētajā lēmumā. Proti, ar zvērestu apstiprināti paziņojumi, kurus esot pieprasījusi Komisija, tika iesniegti, lai pierādītu, ka četri *Red Bull* darbinieki, kuri nebija klāt šīs iestādes telpās, atradās Briselē, lai piedalītos pārbaudes turpināšanā, un līdz ar to – lai varētu atlīdzināt ceļa izdevumus, izmitināšanas izdevumus un vienotas likmes maksājumus, kas prasītājām radušies šajā sakarā.

38 No tā izriet, ka šis iebildums būtībā ir vērsts pret apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir akceptēts prasītājām atlīdzināt citus izdevumus, kas nav advokāta honorāri, un līdz ar to tas ir nepieņemams šā sprieduma 21.–25. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.

39 Katrā ziņā jākonstatē, ka no dokumentiem, ko prasītājas ir iesniegušas šajā tiesvedībā, izriet, ka prasītājas pašas ir ierosinājušas Komisijai iesniegt strīdīgos paziņojumus. Līdz ar to tās nevar pārmest Komisijai, ka tā prasītājām ir noteikusi nesamērīgas prasības pierādījumu iegūšanā. Turklāt tas, ka Komisija atteicās atlīdzināt, pamatojoties tikai uz rēķiniem, to četru *Red Bull* darbinieku ceļa un izmitināšanas izdevumus, kuri nebija ieradušies tās telpās, un pieprasīja papildu pierādījumus, ka viņu klātbūtne Briselē patiešām bija saistīta ar pārbaudes turpināšanu, arī nav kritizējama un, pretēji prasītāju apgalvotajam, nav nesamērīga pierādīšanas prasība. No tā izriet, ka šis iebildums katrā ziņā nav pamatots.

40 Ņemot vērā iepriekšminētos apsvērumus, ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams.

Par otro pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

41 Lai pamatotu otro pamatu, kas attiecas uz to, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, prasītājas būtībā izvirza divus iebildumus.

42 Pirmām kārtām, prasītājas Komisijai pārmet, ka apstrīdētajā lēmumā tā ir atsaukusies uz saraksti, kas ar tām notika pirms minētā lēmuma pieņemšanas. Prasītājas uzskata, ka visiem apsvērumiem, kuru dēļ Komisija daļēji noraidīja to atmaksas pieteikumu, bija jābūt skaidri izklāstītiem pašā apstrīdētā lēmuma tekstā, lai tām būtu saprotami iemesli, kas pamato Komisijas secinājumus, un lai Vispārējā tiesa varētu veikt savu pārbaudi. Tā kā prasītāju ieskatā tas tā nav, prasītājas apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu.

43 Otrām kārtām, prasītājas apgalvo, ka alternatīvais scenārijs, ko Komisija izmantojusi salīdzinājumam, lai aprēķinātu atlīdzināmās papildu izmaksas, un kurā Komisija ir balstījusies uz pieņēmumu, ka prasītājas būtu nepārtraukti izmantojušas advokātus, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās, nevis Komisijas telpās Briselē, ir nesaprotams un nav pietiekams pamatojums. Lai pierādītu šo alternatīvo scenāriju, Komisija esot pamatojusies uz teikumu, kas tika selektīvi izvēlēts no prasītāju vēstules, kurā tās bija norādījušas, ka, ja pārbaude būtu turpinājusies to telpās, prasītājas advokātus būtu izmantojušas tikai atsevišķos brīžos.

44 Prasītājas piebilst, ka Komisijas izmantotais alternatīvais scenārijs ir neprecīzs. Proti, Komisija neesot izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā no vairākiem iespējamiem alternatīvajiem scenārijiem ir izvēlējusies tieši šo, un neesot to pietiekami definējusi. Komisija arī neesot precizējusi šādas pārbaudes turpināšanas kārtību, proti, tās ilgumu, norīkoto darbinieku skaitu vai tās veikšanas darba laiku. Tā kā šādas norādes nav sniegtas, Komisija nevarot būt pārliecināta, ka tā ir izmantojusi "pareizo" alternatīvo scenāriju", lai aprēķinātu atlīdzināmās papildu izmaksas, un nevarot apstrīdēt prasītāju izvēlēto alternatīvo scenāriju, lai noteiktu tām radušās izmaksas. Katrā ziņā prasītājas uzskata, ka Komisijas izmantotais alternatīvais scenārijs ir tikai hipotētisks. Prasītājas apgalvo arī, ka Komisija ir izvēlējusies tai visizdevīgāko alternatīvo scenāriju.

45 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

46 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā prasītajam pamatojumam jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un nepārprotami jābūt norādītai attiecīgo tiesību aktu pieņēmušās iestādes argumentācijai, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli. Prasība norādīt pamatojumu jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta otrās daļas prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (skat. spriedumu, 2025. gada 23. janvāris, *Neos*/*Ryanair* un Komisija, C-490/23 P, EU:C:2025:32, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Jāatgādina arī, ka pienākums pamatot lēmumus ir būtiska formas prasība, kas jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, jo tas ir saistīts ar strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. punkts, un 2002. gada 7. marts, Itālija/Komisija, C-310/99, EU:C:2002:143, 48. punkts). Lēmuma pamatojumu veido formāls to pamatu izklāsts, uz kuriem šis lēmums

balstīts. Ja šajos pamatos ir pieļautas kļūdas, tās ietekmē lēmuma tiesiskumu pēc būtības, nevis tā pamatojumu, kas var būt pietiekams, pat ja tajā izklāstīti kļūdaini pamati (spriedums, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 181. punkts).

48 Šajā lietā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka ar šo aktu Komisija ir lēmusi par prasītāju lūgumu atlīdzināt papildu izmaksas, kas tām radušās saistībā ar pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās Briselē.

49 Konkrētāk, jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma ievaddaļā Komisija atgādina savu praksi, saskaņā ar kuru, kā tā jau ir norādījusi savā iepriekšējā sarakstē ar prasītājām, tā atlīdzina papildu izmaksas, kas pārbaudāmajam uzņēmumam radušās tikai tāpēc, ka pārbaude turpināta Komisijas telpās. Komisija tajā arī paskaidro, ka tā neatlīdzina izmaksas, kas šādam uzņēmumam jebkurā gadījumā būtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies uzņēmuma telpās, un precizē, ka tā uzskata, ka tas tā ir advokāta honorāru gadījumā.

50 Piemērojot šos principus prasītāju iesniegtajam lūgumam par izmaksu atlīdzināšanu, turpinājumā apstrīdētā lēmuma 1. punktā "Advokāta izmaksas" Komisija paskaidro, ka tā ir nolēmusi neatlīdzināt advokāta izmaksas, kuras *Red Bull* bija pieprasījusi atlīdzināt pilnībā, šādu divu iemeslu dēļ: pirmkārt, 2023. gada martā *Red Bull* telpās notikušajā pārbaudē advokāti tai sniedza palīdzību nepārtraukti, un tādējādi advokāta izmaksas nebija papildu izmaksas, kas būtu radušās saistībā ar pārbaudes turpināšanos Komisijas telpās Briselē, un, otrkārt, tā kā *Red Bull* iepriekšējā sarakstē bija atzinusi, ka, ja pārbaude būtu turpinājusies tās pašas telpās, tā būtu izmantojusi advokātus.

51 Attiecībā uz citām izmaksām apstrīdētā lēmuma 2. punktā "Citas izmaksas" Komisija norāda, ka tā piekrīt atlīdzināt prasītāju pieprasītos izdevumus saskaņā ar vienošanos, kas bija panākta sarakstē ar prasītājām.

52 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 3. punktā "Kopsavilkums" ir iekļauta kopsavilkuma tabula par dažādām izmaksām, kuras prasītājas ir prasījušas atlīdzināt, pretī katrai no četrām izdevumu pozīcijām – proti, ceļa izdevumi, izmitināšanas izdevumi, dienasnauda un advokāta izdevumi – norādot summu, kuru Komisija piekrīt atlīdzināt.

53 No tā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā ir skaidri, detalizēti un nepārprotami norādīta Komisijas argumentācija, lai ļautu prasītājām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un Vispārējai tiesai veikt savu pārbaudi šī sprieduma 46. punktā minētās judikatūras izpratnē, un tādējādi tas ir pietiekami pamatots un tādējādi atbilst LESD 296. panta otrajā daļā minētajām prasībām.

54 Turklāt jākonstatē, ka no šīs prasības izriet, ka prasītājas ir varējušas apstrīdēt apstrīdētā lēmuma pamatotību un, konkrētāk, atteikumu tām atlīdzināt visus prasītos advokāta izdevumus, un tas pierāda, ka, pat ja tās tiem nepiekrīt, tās varēja saprast iemeslus, kas ir apstrīdētajā lēmumā Komisijas izdarīto secinājumu pamatā.

55 Neviens cits prasītāju izvirzītais arguments nevar likt apšaubīt apstrīdētā lēmuma pamatojuma pietiekamību.

56 Pirmām kārtām, attiecībā uz iebildumu, kas attiecas uz Komisijas apstrīdētajā lēmumā veiktajām atsaucēm uz saraksti pirms tā pieņemšanas, jākonstatē, ka, pretēji prasītāju apgalvojumiem, visi apsvērumi, kuru dēļ Komisija daļēji noraidīja to atmaksas pieteikumu, ir skaidri izklāstīti pašā apstrīdētā lēmuma tekstā, kā tas izriet no šā sprieduma 49. un 50. punkta.

57 Turklāt sarakste ar prasītājām pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas veido šī lēmuma kontekstu. Saskaņā ar šā sprieduma 46. punktā minēto judikatūru to var ņemt vērā, lai noteiktu, vai Komisija šajā lietā ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

58 Līdz ar to prasītājas nevar pārmest Komisijai, ka apstrīdētajā lēmumā tā ir atsaukusies uz iepriekšējo saraksti ar prasītājām.

59 Otrām kārtām, attiecībā uz iebildumu par to, ka alternatīvais scenārijs, ko Komisija izmantoja salīdzinājumam, lai aprēķinātu atlīdzināmās papildu izmaksas, esot nesaprotams un nepietiekami pamatots, jākonstatē, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka šis alternatīvais scenārijs ir aprakstīts kā tāds, kas atbilst gadījumam, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās.

60 Apstrīdētajā lēmumā Komisija paskaidro, ka tā nolēma atlīdzināt prasītājām izmaksas, kas radušās tādēļ vien, ka pārbaude tika turpināta tās telpās Briselē, bet ne izmaksas, kas tām jebkurā gadījumā būtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās. Attiecībā uz advokāta izmaksām Komisija precizē, ka tās nav šādas papildu izmaksas, jo tās jebkurā gadījumā būtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās.

61 No tā izriet, ka, pretēji prasītāju apgalvojumiem, šis alternatīvais scenārijs apstrīdētajā lēmumā ir aprakstīts pietiekami saprotami un pamatoti.

62 Šajā ziņā jānorāda arī, ka šāds alternatīvais scenārijs pēc definīcijas ir hipotētisks, un to atzīst pašas prasītājas, jo patiesībā pārbaude turpinājās Komisijas telpās Briselē. Līdz ar to nevar prasīt, lai Komisija definētu "pareizāko" alternatīvo scenāriju vai lai tā apstrīdētajā lēmumā sniegtu vairāk konkrētu detaļu par to.

63 Visbeidzot, jākonstatē, ka jautājums par to, kāds būtu ticamākais vai "pareizākais" alternatīvais scenārijs, attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatotību un tātad ir neefektīvs saistībā ar pamatu par pamatojuma neesamību, kā tas izriet no šā sprieduma 47. punktā minētās judikatūras. Līdz ar to prasītāju argumenti, kuru mērķis ir pierādīt, ka tās būtu varējušas pilnībā iekšēji nodrošināt dalību pārbaudē, ja tā būtu turpinājusies to telpās, vai ka Komisijas izmantotais alternatīvais scenārijs ir kļūdains vai šai iestādei visizdevīgākais, šī pamata ietvaros ir neefektīvi, jo tie attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatotību, nevis tā pamatojumu.

64 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, otrais pamats ir jānoraida un nav jāveic prasītāju lūgtais procesa organizatoriskais pasākums saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 89. panta 3. punkta d) apakšpunktu.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz atteikuma atlīdzināt papildu izmaksas prettiesiskumu saistībā ar pārbaudes turpināšanas Komisijas telpās Briselē nesamērīgo raksturu

65 Prasītājas apgalvo, ka, nolemdama turpināt pārbaudi savās telpās Briselē, Komisija ir pārkāpusi LES 5. panta 4. punktā nostiprināto samērīguma principu. Prasītājas uzskata, ka pārbaudes turpināšana Briselē nav nedz veicinājusi pārbaudes efektivitāti, nedz arī ļāvusi izvairīties no pārmērīgas iejaukšanās *Red Bull* darbībā. Turklāt šāda turpināšana esot bijusi pārmērīgi ilga, un

tā esot bijusi nepieciešama tikai tādēļ, ka Komisija pieprasīja datus kopumā, neveicot nekādu iepriekšēju to nozīmīguma pārbaudi un bez kādas iepriekšējas atlases, un to kopējais apjoms bijis pārmērīgs – proti, 16,6 terabaiti. Prasītājas uzskata, ka pārbaudes turpināšana Komisijas telpās Briselē pati par sevi bija nesamērīga un radīja augstās izmaksas, kuras tās lūdz atlīdzināt. Prasītājas no tā secina, ka Komisijas atteikums atlīdzināt visas pieprasītās izmaksas šī iemesla dēļ ir prettiesisks.

66 Komisija apstrīd prasītāju argumentus un atsaucas uz pirmā pamata nepieņemamību.

67 Šajā ziņā jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu mērķi, ņemot vērā, ka tad, ja ir iespēja izvēlēties kādu no vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas tas, kurš ir vismazāk apgrūtinošs, un nelabvēlīgās sekas nedrīkst būt nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedumi, 2007. gada 8. marts, *France Telecom* /Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 117. punkts, un 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 22. punkts).

68 Šajā lietā jākonstatē, ka argumenti, ko prasītājas izvirzījušas pirmā pamata atbalstam, ir vērsti pret Komisijas lēmumu turpināt pārbaudi tās telpās, nevis pret šajā tiesvedībā apstrīdēto lēmumu.

69 Tādējādi, lai gan prasītājas sūdzas par pārbaudes turpināšanas Komisijas telpās Briselē nesamērīgo raksturu, tās nekādi nepaskaidro, kāpēc pats apstrīdētais lēmums ir nesamērīgs. Citiem vārdiem sakot, lai gan pirmais pamats ir balstīts uz iespējamu samērīguma principa pārkāpumu, prasītāju šajā ziņā izvirzītie argumenti nav vērsti uz to, lai pierādītu, ka apstrīdētais lēmums pārsniedza to, kas bija atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu tā pieņemšanas mērķi, proti, noteikt papildu izmaksas, kas radušās tikai tādēļ, ka pārbaude tika turpināta Komisijas telpās Briselē, un kuru atlīdzināšana, ko būtu veikusi Komisija, šī iemesla dēļ būtu bijusi pamatota.

70 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā neefektīvs un nav nedz jālemj par tā pieņemamību, ko apstrīd Komisija, nedz arī jāveic prasītāju lūgtais procesa organizatoriskais pasākums saskaņā ar Reglamenta 89. panta 3. punkta d) apakšpunktu.

Par trešo pamatu – tiesību kļūdu, interpretējot jēdzienu "papildu izmaksas" 2020. gada 16. jūlija sprieduma "Nexans France" un "Nexans"/Komisija (C-606/18 P) izpratnē, un kļūdu vērtējumā

71 Trešais pamats būtībā attiecas uz tiesību kļūdu, ko Komisija esot pieļāvusi, interpretējot jēdzienu "papildu izmaksas" 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izpratnē, un kļūdu vērtējumā, kuras dēļ šī iestāde esot atteikusies atlīdzināt prasītāju pieprasītos advokāta honorārus pilnā apmērā.

72 Attiecībā uz apgalvoto tiesību kļūdu prasītājas apgalvo, ka Komisijas nostāja, saskaņā ar kuru advokāta honorāri principā nav "papildu izmaksas" 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izpratnē, jo tās būtu radušās arī tad, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās, neesot pamatota. Šāda jēdziena "papildu izmaksas" interpretācija esot pārāk ierobežojoša un neatbilstot iepriekš minētajam spriedumam.

73 Attiecībā uz apgalvoto kļūdu vērtējumā prasītājas paskaidro, ka pārbaudes turpināšana Komisijas telpās tām radīja ievērojamas grūtības, ņemot vērā, ka tām nav uzņēmējdarbības vietas Briselē un tās nevarēja turp nosūtīt savus vadošos darbiniekus uz ilgu laiku. Ņemot vērā šīs grūtības, papildus Austrijas birojam, kas prasītājām palīdz parasti, tās esot bijušas spiestas pilnvarot papildu

advokātu biroju, kuram ir birojs uz vietas. Šo papildu advokātu izmantošana esot radījusi papildu izdevumus, no kuriem būtu bijis iespējams izvairīties, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās, jo šajā gadījumā šāda pārbaude nebūtu norisinājusies tik ilgi. Prasītājas uzskata, ka honorāri, par kuriem šie advokāti ir izrakstījuši rēķinus, tātad pilnībā ir "papildu izmaksas".

74 Prasītājas apgalvo, ka, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās, to rīcībā, lai nodrošinātu klātbūtni tajā, būtu bijis nepieciešamais personāls – daudzvalodu speciālisti ar pietiekamu juridisko izglītību, savukārt Briselē tās to nevarēja nodrošināt. Šo personālu būtu bijis iespējams norīkot dalībai pārbaudē saskaņā ar rotācijas sistēmu, un līdz ar to prasītājas būtu varējušas pilnībā iekšēji nodrošināt klātbūtni pārbaudē un pieaicināt advokātus būtu bijis nepieciešams tikai dažos gadījumos.

75 Visbeidzot, prasītājas pakārtoti piebilst, ka, ja to argumentācija netiktu pieņemta, katrā ziņā būtu jāuzskata, ka izmaksas, kas radušās, pilnvarojot otro advokātu biroju, ir "papildu izmaksas", jo tās nebūtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās.

76 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

77 Šajā ziņā no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) izriet, ka Komisijas iespēja turpināt savās telpās Briselē uzņēmuma grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaudi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ir pakļauta nosacījumam, ka šāda turpināšana nerada nekādu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un nav attiecīgo uzņēmumu tiesību papildu aizskārums, kurš pārsniegtu to, kas raksturīgs pārbaudei to telpās. Šādu aizskārumu būtu iespējams konstatēt, ja minētās pārbaudes turpināšana Komisijas telpās Briselē pārbaudāmajam uzņēmumam radītu papildu izmaksas, kas izrietētu vienīgi no minētās pārbaudes turpināšanas. No tā izriet – ja minētās pārbaudes turpināšana var radīt papildu izmaksas, Komisija to var veikt tikai ar nosacījumu, ka tā piekrīt atlīdzināt minētās izmaksas, ja attiecīgais uzņēmums tai šajā ziņā iesniedz pamatotu lūgumu.

78 Šajā lietā rodas jautājums, vai, atsacīdamās atlīdzināt prasītājām pilnībā visus advokāta honorārus, kas tām bija radušies par pakalpojumiem, kuri sniegti saistībā ar Komisijas telpās Briselē veikto pārbaudi, Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu vai kļūdu vērtējumā, kā to apgalvo prasītājas.

79 Attiecībā uz apgalvoto tiesību kļūdu jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā, ņemot vērā iepriekšējo saraksti ar prasītājām, Komisija jēdzienu "papildu izmaksas" interpretējusi 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izpratnē kā tādu, kas principā neietver advokāta honorārus saistībā ar pārbaudes turpināšanu prasītāju telpās, jo, pēc tās domām, tās ir izmaksas, kas attiecīgajam uzņēmumam būtu radušās arī tad, ja pārbaude būtu turpinājusies tā telpās.

80 Šajā ziņā no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izriet (skat. šā sprieduma 77. punktu), ka ir jābūt izpildītiem diviem kritērijiem, lai noteiktas izmaksas varētu kvalificēt kā papildu izmaksas, kas radušās vienīgi tāpēc, ka pārbaude tika turpināta Komisijas telpās Briselē.

81 Pirmkārt, tātad ir jāpārbauda, vai izmaksas, kuru atlīdzināšanu prasa prasītājas, var tikt kvalificētas kā "papildu" izmaksas, ņemot vērā šo judikatūru.

82 No īpašības vārda "papildu" lietojuma jāsecina, ka attiecīgās izmaksas ir tās, kas veido papildu izmaksas attiecībā pret agrākām – detalizētām un faktiskām – atsauces izmaksām, ko radījusi tāda pārbaude, kura ir notikusi attiecīgā uzņēmuma telpās. Līdz ar to tām jābūt izmaksām, kas papildina izmaksas, kuras radušās situācijā, kad pārbaude veikta attiecīgā uzņēmuma telpās.

83 Turklāt – pretēji prasītāju apgalvotajam –, ja Tiesa būtu vēlējusies atsaukties uz pilnībā visām uzņēmuma izmaksām, kas Komisijai būtu jāatlīdzina saistībā ar lēmumu turpināt pārbaudi savās telpās, tā 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punktā nebūtu lietojusi īpašības vārdu "papildu", kas nozīmē, ka runa ir par citām izmaksām, kas nav tās, kuras uzņēmumam būtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies tā telpās.

84 Tāpat jānorāda, ka Tiesas izmantotais īpašības vārds "papildu" neprasa pierādīt radušos izmaksu nesamērīgumu vai pārmērīgumu, bet tikai to, ka šādas izmaksas ir papildu izmaksas salīdzinājumā ar tām, kas būtu radušās, ja pārbaude būtu turpinājusies attiecīgā uzņēmuma telpās.

85 Otrkārt, jāpārbauda, vai izmaksas, kuras prasītājas lūdz atlīdzināt, var tikt kvalificētas kā tādas, kas "radušās vienīgi tāpēc, ka" pārbaude tika turpināta Komisijas telpās, joprojām ņemot vērā 2020. gada 16. jūlija spriedumu *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 No 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punktā ietvertās frāzes "izriet vienīgi no" lietojuma ir jāsecina, ka tiek prasīta ekskluzīva cēloņsakarība starp minētajām izmaksām, no vienas puses, un pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās, no otras puses, turklāt prasītājas to atzīst arī replikas rakstā.

87 No tā izriet, ka minētās izmaksas ir tās, kas radušās vienīgi pārbaudes turpināšanas Komisijas telpās dēļ, un tādējādi izmaksas, kas būtu radušās jebkurā gadījumā, ja pārbaude būtu turpinājusies attiecīgā uzņēmuma telpās, ir izslēgtas.

88 Konkrētāk, attiecībā uz advokāta honorāriem no iepriekš minētā izriet, ka tikai "papildu" honorāri, kas nebūtu radušies situācijā, kad pārbaudes veiktas attiecīgā uzņēmuma telpās, un kas ir saistīti vienīgi ar pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās, var tikt kvalificēti kā "papildu izmaksas" 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izpratnē.

89 Šajā ziņā jākonstatē, ka izvēle pieaicināt advokātus pārbaudes laikā, ko Komisija veic saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, ietilpst attiecīgā uzņēmuma aizstāvības stratēģijā, jo minētajā tiesību normā tam nav noteikts pienākums izmantot advokātu palīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 27. septembris, *Koninklijke Wegenbouw Stevin*/Komisija, T-357/06, EU:T:2012:488, 226. punkts). No tā izriet, ka, ja attiecīgais uzņēmums nolemj pilnvarot advokātus palīdzēt tam šādas pārbaudes laikā, tas, ka tā turpinās Komisijas telpās, neko nemaina attiecībā uz izmaksām, kas saistītas ar advokāta honorāriem. Proti, šādam uzņēmumam, kurš ir nolēmis šādas pārbaudes laikā izmantot advokātu palīdzību, ja Komisija nolemj to turpināt savās telpās, advokāta honorāri, kas saistīti ar šo turpināšanu, parasti nav papildu izmaksas, jo pakalpojumi, kas advokātiem jāsniedz, principā ir tie paši, neatkarīgi no pārbaudes vietas. Tā kā šie pakalpojumi būtu sniegti arī tad, ja pārbaude būtu turpinājusies attiecīgā uzņēmuma telpās, ar tiem saistītajiem advokāta honorāriem principā nav ekskluzīvas cēloņsakarības ar šīs pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās.

90 Šajā lietā, tā kā prasītājas ir izvēlējušās to telpās veiktās pārbaudes laikā izmantot advokātu palīdzību, nav pierādīts, ka pastāvētu ekskluzīva cēloņsakarība starp pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās Briselē un to advokātu honorāriem, kuri tām palīdzēja šīs pārbaudes laikā.

91 Līdz ar to, ņemot vērā prasītāju īstenoto aizstāvības stratēģiju, Komisijas veiktā jēdziena "papildu izmaksas" interpretācija, kas principā izslēdz advokāta honorārus par pakalpojumiem, kuri sniegti saistībā ar pārbaudes turpināšanu tās telpās, jo tie būtu radušies arī tad, ja pārbaude būtu turpinājusies prasītāju telpās, pretēji prasītāju apgalvojumiem nav nedz nepamatota, nedz pretrunā 2020. gada 16. jūlija spriedumam *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

92 Turklāt jākonstatē, ka pretēji prasītāju apgalvotajam Komisijas sniegtā jēdziena "papildu izmaksas" interpretācija nav arī ierobežojoša, it īpaši ņemot vērā 2020. gada 16. jūlija spriedumu *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 No apstrīdētā lēmuma, to skatot kopā ar saraksti ar prasītājām, izriet, ka Komisija kategoriski neizslēdz, ka noteikti advokāta honorāri var tikt uzskatīti par "papildu izmaksām". Komisija tikai pieprasa, lai attiecīgais uzņēmums pierāda, ka advokāta pakalpojumi, uz kuriem attiecas honorāri, kurus tas lūdz atlīdzināt, nebūtu sniegti, ja pārbaude būtu turpinājusies šī uzņēmuma telpās, un tas nekādā ziņā nav pārmērīgi. Proti, no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. punkta izriet, ka Komisija atlīdzina papildu izmaksas, ja attiecīgais uzņēmums tai šajā ziņā iesniedz "pamatotu" lūgumu.

94 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka apstrīdētajā lēmumā Komisijas sniegtā jēdziena "papildu izmaksas" interpretācija būtu uzskatāma par tiesību kļūdu.

95 Attiecībā uz apgalvoto kļūdu vērtējumā vispirms jānorāda, ka procedūrā, kas notika pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, prasītājas Komisijai ir prasījušas tikai pilnībā atlīdzināt advokāta honorārus, kas radušies saistībā ar pārbaudes turpināšanu šīs iestādes telpās, pamatojoties uz scenāriju par pārbaudes pilnīgu iekšējo uzraudzību, ja tā būtu turpinājusies prasītāju telpās, izmantojot to personālu – daudzvalodu speciālistus ar pietiekamu juridisko izglītību. Tā kā šajā scenārijā, pēc prasītāju domām, nekāda advokāta atlīdzība nebūtu radusies, pateicoties šai pilnīgai iekšējai uzraudzībai, tās apgalvo, ka advokāta honorāri, kas saistīti ar pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās Briselē, pilnībā ir "papildu izmaksas", kas Komisijai ir jāatlīdzina.

96 Šajā ziņā vispirms jākonstatē, ka pārbaudes pilnīgas iekšējās uzraudzības scenārijs neatbilst tās pārbaudes norisei prasītāju telpās, kurai tās bija pakļautas 2023. gada martā un kurā – gan Fušlamzē, gan Amsterdamā, gan arī Parīzē – tām pastāvīgi palīdzēja advokāti. Šajā kontekstā, kā pamatoti norāda Komisija, prasītājas nav pienācīgi pierādījušas, ka pēc tam, kad tām visu pārbaudes laiku to telpās bija palīdzējuši advokāti, prasītājas būtu varējušas visu noorganizēt tā, lai varētu pilnībā iekšēji uzraudzīt pārbaudi, ja tā būtu turpinājusies to telpās.

97 Turpinājumā, lai gan prasītājas apgalvo, ka to darbinieki būtu varējuši autonomi nodrošināt pārbaudes uzraudzīšanu, ja tā būtu turpinājusies prasītāju telpās, tās nav paskaidrojušas iemeslu, kādēļ tās neizmantoja šos darbiniekus, lai tie – vai nu klātienē, vai attālināti – efektīvi sekotu pārbaudei Komisijas telpās Briselē, it īpaši, piemērojot rotācijas sistēmu. Jākonstatē, ka, lai gan daži prasītāju darbinieki atradās Briselē, viņi pat neieradās Komisijas telpās. Šis fakts apstiprina Komisijas nostāju, saskaņā ar kuru pilnīga iekšējā pārbaude nebija ticama, un līdz ar to prasītājas būtu lūgušas advokātu klātbūtni, ja šī pārbaude būtu turpinājusies to telpās.

98 Visbeidzot, jānorāda arī, ka prasītājas pašas vairākkārt gan sarakstē ar Komisiju pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, gan šajā tiesvedībā ir atzinušas, ka tās vismaz atsevišķos gadījumos būtu vērsušās pie advokātiem, ja pārbaude būtu turpinājusies to telpās. Tādējādi prasītājas nevar apgalvot, nenonākdamas pretrunās, ka tās būtu pilnībā iekšēji nodrošinājušas pārbaudes uzraudzību, pilnībā atsakoties no advokātu palīdzības, ja tā būtu turpinājusies uz vietas.

99 Līdz ar to Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, apstrīdētajā lēmumā – to lasot kopsakarā ar iepriekšējo saraksti ar prasītājām – uzskatīdama, ka pieņēmums par pārbaudes pilnīgu iekšējo uzraudzību, ja tā būtu turpinājusies prasītāju telpās, uz kuru prasītājas pamatojas, lūgdamas pilnībā atlīdzināt advokāta honorārus, kas saistīti ar pārbaudes turpināšanu Komisijas telpās, nebija ticams, un to noraidīdama. Turklāt jānorāda, ka Komisija nekad nav apgalvojusi, ka advokātu palīdzības pakāpes apjoms būtu bijis tāds pats visā pārbaudes laikā, ja tā būtu turpinājusies prasītāju telpās. Komisija ir tikai pamatoti uzskatījusi, ka šādā situācijā prasītājas vismaz zināmā mērā būtu turpinājušas izmantot advokātu palīdzību.

100 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāju pakārtoti izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru izmaksas, kas radušās otrā advokātu biroja pilnvarošanas dēļ, būtu jāuzskata vismaz par "papildu izmaksām", jākonstatē, ka procedūras laikā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas prasītājas nekad nav mēģinājušas pierādīt, ka ir atlīdzināmi tikai noteikti advokāta honorāri, un nekad nav prasījušas daļēji atlīdzināt šādus honorārus. Tas tā bija, lai gan Komisija, lai novērtētu, vai advokāta honorārus, kuru atlīdzināšana tiek prasīta, varētu daļēji uzskatīt par "papildu izmaksām", tām vēstulē bija skaidri lūgusi sniegt "pilnīgu aprakstu par advokāta honorāriem, ieskaitot advokātu vārdus, nostrādātās stundas, piemērojamo stundas likmi, sniegto konsultāciju aprakstu un pamatojumu, ka šie padomi tika sniegti tikai pārbaudes turpināšanas nolūkos, nevis katrai pārbaudei uz vietas". Prasītājas, kuras vienmēr ir palikušas pie savas nostājas, kas vērsta vienīgi uz pieprasīto advokāta honorāru pilnīgu atlīdzināšanu, Komisijai šādu aprakstu nekad nav sniegušas.

101 Šādos apstākļos Komisijai nevar pārmest, ka tā apstrīdētajā lēmumā prasītājām nav piešķīrusi daļēju atlīdzību par to advokāta honorāriem, kas radušies, lai pilnvarotu otru advokātu biroju, kura juridiskā adrese ir Briselē.

102 Turklāt jānorāda, ka šīs tiesvedības laikā, atbildot gan uz Vispārējās tiesas rakstveida, gan mutvārdu jautājumiem, prasītājas ir skaidri apstiprinājušas, ka tās lūdz advokāta honorāru, kas tiek pieprasīti no Komisijas, atlīdzināšanu vienīgi pilnā apjomā un nevar piekrist to daļējai atlīdzināšanai.

103 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāju pakārtoti izvirzītais arguments, kurā tās apgalvo, ka vismaz daži no advokāta honorāriem, kas tām bija jāmaksā, būtu uzskatāmi par "papildu izmaksām", ir jāuzskata par nepamatotu un ir jānoraida, un nav jālemj par tā pieņemamību, ko ir apstrīdējusi Komisija.

104 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats, kā arī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

105 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta piecu tiesnešu sastāvā)

nospriež:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***Red Bull GmbH, Red Bull France SASU* un *Red Bull Nederland BV* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2026. gada 22. aprīlī.

[Paraksti]